

terfiskin; thi det var just imod det af Socialdemokratiets Formand og Næstformand indtagne Standpunkt i Erhvervskommissionen, Vinnuflokksprotestanterne protesterede,

at Formanden og Næstformanden for Socialdemokratiet allerede ved første Underudvalgs-møde i Erhvervskommissionen fremsatte et skriftligt Forslag til en Ordning, hvorved man ikke blot ikke satte en en Stopper for Færøernes nye Driftsformer som Trawlerdrift m. m., men hvorved man ogsaa garderede Kutterfliserne imod at lide noget Tab,

men at dette fornuftige Forslag ikke fandt Ørenlyd hos de sambandske Medlemmer og Flertallet af de andre færøske Medlemmer af Underudvalget, hvilket Udvalg syntes kun at have Kutterfliserne Interesser for Oje,

at nævnte Socialdemokraternes Forslag viste sig at være saa livskraftigt og berettiget, at hele Lagtinget — med Undtagelse af Patursson og Vinnuflokksmedlemmerne — i den paafølgende Tingsamling gik ind for det

at intet Blad paa Færøerne saa indgaaende som Føroya Social-Demokraten med Tal og Forklaringer har dokumenteret, hvor uretfærdigt og trykkende det af Vinnuflokken fremsatte Standpunkt vilde virke over for det store Flertal af Fiskerne, Kutterfliserne, saafremt det blev gennemført, jfr. Føroya Social-Demokraten Nr. 24 og 25.

Hr. Redaktor Lindenskov Samuelsen!

Det er saaledes en bevidst Usandhed, naar Deres Blad paastaar, at det socialistiske Parti var enig med Vinnuflokken med Hensyn Ordningen af Salget af Trawlerfiskin og Kutterfiskin.

Det er en bevidst Usandhed, naar Deres Blad paastaar, at det socialistiske Parti paa Færøerne ikke optraadte som Talsmand for og Værge af Interesserne hos det store Flertal af Fiskere med de smaa Indtægter, dengang Vinnuflokksfolkene med deres Krav om uhindret Adgang for Trawlerfiskin til de primære Markeder satte Kutterfiskeriets lille Fortjeneste i Fare for at blive endnu mindre.

Eín av teim, ið sjólótust við m.b. „Búgvín“ aftur funnin.

Sunnbingar hava trúliga gjørt alt, ið gerast kann, fyri at leita um tað var møguligt, at finna líkini aftur av teim, ið sjólótust við m.b. „Búgvín“. Um náttina millum mánadagin hin 26. og týsdagin hin 27. fhr. sóu teir eitt lík, ið fleyt fyri sunnbiarmøl — tað var Peter A. Jensen, ið tá fannst aftur. Hann hevur óivað verið í stýrihúsinum, sum er brotnað oman av.

Míðvikudagin hin 28/2 kom líkið til Porkeri, og hósdagin hin 29/2 fór garvarferðin fram. Ein slík mongd av fólki man sjáldan hava verið við til nakra jarðferð fyrr — øll bygðin syrgdi, og øll oyggjin lutlók í sorgini.

Tó at tað er langur vegur úr Sunnbø til Porkeri, so vóru bæði kvinnur og menn úr Sunnbø í stórum tali komin til Porkeri henda dag — umframt úr Vági og úr Høvi og eisini víða hvar úr øðrum bygðum.

Tey avvarandi hava biðið

meg um at frambara teirra hjartans tókk til øll, sum á ymiskan hátt hava sýnt teim samsorg í hesum tungu dagum.

Eina serskilada tókk veitist Sunnbingum, serliga teim, ið tóku líkið upp av sjónum, bóru tað í kirkjuna í Sunnbø og í heila tikið fjálgaðu um líkið líka til tað hvíldi í kirkjugarðinum í Porkeri.

Postbáturin „Sigmund“ ferdi líkið úr Lopra til Porkeri og tók ongan pening hvørki fyri líkið ella fyri tey fólk, ið við tí fylgdu. Tað var vakurt og væl gjørt, og eiga eigarar bátsins og teir, ið við honum sigla, stóra tókk fyri tað.

Eisini presturin Thulesen skal hava tókk fyri tey troystarríku orð um, hvussu havið má geva tey aftur, ið har hvíla, og øll tey, sum eru í gróvinu og í havinum skulu hoyra rødd Harrans.

J. H. Danbjørg.

Felag fyri handils- og skrivstovufólk.

Vit vilja gera okkara starvsbróðrum kunnugt, at felag bleiv stovna tann 27. februar í ár fyri handils- og skrivstovufólk í Tórshavn.

Vitt um í heiminum hava starvsbróður okkara egna felag, fyri í flokk at koma saman til samráðingar um víðurskiftir starvinum víðvíkjandi. Tórshavn hevur nú stórt tal av handils- og skrivstovufólki, og vit hava følt tað sum ein skamptelt fyri okkara samfelag, at vit og okkara starvsbróður her í Føroyum púra einsamallir standa hjálparleysur, um ein av okkum skuldi ynskt broyting í lon- ella arbeiðsviðurskiftum.

Vit vóna ikki, at okkara arbeiðsgevarir fata okkara felag sum ein stríðsher til at elva ósemju og bert at vera stovnað fyri egna góðsku. Okkara felag vil tvørturímóti eisini stríðast fyri einum fullt arbeiðsførum handils- og skrivstovufólki, soleiðis at meira kunneiki við betur fagmanna lærifættum kann ognast okkum her heima í okkara egna samfelagi og arbeiða fyri, at tað almenna má koma at gera slitt til, at einstakir mugu fáa ráð til at flyta heim tann uttanlanda kunneika, sum okkum stórliga tørvar, til gagn fyri okkara arbeiðsgevarar, heila fólk, og fyri at samfelag okkara í so máta eisini kann koma at standa javnsíðis við onnur.

Tað skal tjena okkara arbeiðsgevarum til heiður, at kúgan og smálgheit ikki hevur noygt okkum at stovna hella felag, men vit koma tó óivað einaferð fyrr ella seinni við bon til okkara arbeiðsgevarar um broyting av ymiskum víður-

skiftum, og vóna vit, at okkara krøv mugu bliva hoyrd, og at lagaligheit verður vist frá báðum síðum, soleiðis at illesemja ikki skal nýtast til avgeran av reistum spurningum.

Øll handils- og skrivstovufólk í Tórshavn — við undantak av teimum við egna yrki — ið hava fyllt 15 ár kunnu gerast limur av felagnum.

Límajaldið er 50 oyri um mánaðin fyri limur, ið ikki hava fyllt 18 ár, og 1 kr. um mánaðin fyri limir yvir 18 ár.

Límajaldið skal fyrstu ferð gjaldast 1. apríl 1940, men limur kunnu tekna seg við tað sama við skrivliga at venda seg til „Felagið fyri handils- og skrivstovufólke“, Tórshavn.

Aftaná at vera gjørdur limur fær hvør einstakur frá felagnum limakort og samtykt felagsins.

Vit vóna, at allir okkara starvsbróðrar, bæði menn sum kvinnur, koma og gerast limur av felagnum, tí einstakliga makta vit einki, men samlaði vera okkara ynskir hoyrd.

Nevndin.

Kríggið

Sum vit søgdu frá í síðsta blaði, máttu Finnendingar rýma Bjørkø, og var hetta óivað ein harður smeytur fyri teir; men teir roknaðu tó ikki missin so stóran, at hann hevði nakran avgerandi týðning fyri úrslitið av kríggnum.

Teir tóku seg aftur móti Wiborgh, og um hendaðan bý hevur síðani staðið hart stríð, ið ikki einans hann kostað Russum mong mannalív men eisini Finnendingum.

Leygarkvöldið høvdu Russar

Kokkaskúli.

Løgtingið hevur samtykt at roynd at fáa í lag kokkaskúla. Hann, sum kundi haft hug at stovna ein kokkaskúla, verður umbiðin at venda sær skrivliga til lögtingsskrivstovuna innan 1. apríl.

troðkað seg inn í útjaðararnar á Wiborgh, og Finnendingar vóru farnir at seta eld á býin, sum teir sjálvandi ikki kundu verja móti hinum talsterka herinum reyða. Sunnudagin og í gjár stóð hart stríð í gøtum. Har bardist mæður móti manni frá húsi til hús, meðan „reyðhanin gól“ yvir býinum. Í gjárkvöldið ráddu Russar yvir megin partinum av hesum næstan avtøftaða býinum.

Tað øki í Káraleni, Russar hava bert seg fram yvir móti Wiborgh, er ikki meir enn gott 20 km. Men tað blóð — tey mannalív hetta hevur kostað teimum, tað er nakað so ræðuligt. Russar hava langt síðan sæð, at við vanligari kríggstørlu har tað ræður um at skaða mótpartin mest møguligt og spara slitt egna fólk, dugur einki móti Finnendingum. Teir hava tikið til hin gamla russiska kríggsháttin at lata milliónur av hermonnum herja á uttan mun til, hvussu nógv fólk teir missa, og soleiðis renna hin fámennata figgindan um koll. Ella við øðrum orðum sagt: Seta so nógv fólk fram í stríðið, at mótparturin ikki kann yvirkoma at skjóta alt.

Men tó at hesin stóri býur er fallin, rokna Finnendingar langt frá kríggið at vera tapt. Mannerheimlinjan er vist ikki sprongd enn — Russar hava einans brotið ein meinan kyla inn í hana her.

Nordanfyrir Ladogavatnið hava Finnendingar stóðugt kríggseydnuna við sær. Har er aftur eydnast teim at týna eina russiska deisjón. Men landslagið her er so háttátt, at stríðið í tí landspartinum ikki kann komu at hava nakra stórvegis ávirkan á úrslitið. Tað er einans við stríðnum í Káraleni Finnlands lagna verður avgjørd.

Kolagrevsturin

skal, eftir hvat ið menn siga, økja. Eftirspurningurin eftir koli er stóur, bæði ymsastaðni úr Føroyum og niðri úr Danmark.

Kveldskemtan.

Sunnudagin var í sjónleikarhúsinum í Havn hildin kveldskemtan til frama fyri „Grunnin“ fyri óarbeiðsførar fiskimenn. Tað var N. I. O. G. T., ið hevði fyririkað hesa skemtan, sum byrjaði við hornblástri av G. H. M.

Høvuðsskemtanin var sjónleikurin „Giftingafør genta“ av Torvald Tu. Tó var fyrst sýndur ein stuttur sjónleikur „Soleiðis gongur tað“. Hesin skuldi vera stuttligur — men var tað ikki, tó at tey spælendi við reiðiliga góðum leiki royndu at geva honum liv.

Teir sjónleikir, T. Tu hevur skrivað, og sum sýndir hava verið í Føroyum, hava ikki verið nógv umhildnir áður; men ein má siga, at hetta kveldvaks hetta norska skaldið í okkara umdomi við tí lívi leikararnir lögdu í leikin. Væl hevur tað ofta víst seg her á landi, at fólk, sum sjálvi av huga taka seg saman um at vísa fram ein sjónleik, koma væl betri frá honum enn tey, ið meira von eru at ganga slíkar gøtur, og sum stundum „agera“, tí tað ikki ber so væl til at siga nei, hóast tey kannska hvørki hava hug ella stundir. Teir triggir fríggararnir vóru nakað deydligir — um tað var teirra egna skuld ella skaldsins, er val ikki gott at avgera — men hini trý, og fram um øll bóndin, vóru frálíka góð. Gamli bóndin livdi seg so væl inn í sína „rollu“, at vit tora at spáa, at hesin sjónleikur neyvan verður hansara síðsti. Tá tey trý, faðir, móðir og dóttur, vóru inni á pallinum, tá hevði ein kensluna av at siggja sannan sjónleik.

G. H. M. spældi ímillum sjónleikarnar og aftaná. Um henda tónleik er at siga, at hann var alt annað enn góður.

— Húsið var so stúgvandi fullt av fólki, og nógv slapp ikki inn. Var kveldskemtan tí aftur í gjárkvöldið.

Til keypmenninar!

Til fáa góða og vælsmakkaði saft frá okkum. Saftin verður send út um oyggjarnar í 10-litrisfleskum. — Ænsi vel eftir fleskunum og sendi okkum tær skjótt aftur. —

S M Æ R A N

Ænsa eftir heilsuni. — Et Smørlíka!
Molin — Skálavík.

Ein finnsk familja, sum flydd er inn um norska markið.